

ראיון בלעדי עם השחקן אנתוני הופקינס, המעצב בגידסה החדשה של "הבאונטי" קפטן הנאלץ לשמור על מעמדו בכוח הזרוע ובכל זאת יוצא זכאי

הקפטן רוצה להיות שפוי

אתה מנפח לעצמך את הראש עם ההבלים הללו? הרהרתי לרגע, חשבתי שאולי הוא צודק, ומאז אני צריך לומר שמלאכת המישחק נעשתה קלה הרבה יותר. איך מסתדר שחקן בריטי בחוליווד? אחרי השנה הראשונה שם, החלטנו, אשתי ואני, שזה פשוט בית'משוגעים. הערפתי להישאר

הופקינס הוא שחקן ולא כוכב. זה בולט מן הרגע הראשון שפוגשים בו. הוא נראה צעיר מן התפקידים שהוא מגלם (הוא היום בן 48), וכאשר הוא עובר באולס-הכניסה של מלון קארלטון, בעיצומו של פסטיבל הסרטים, איש אינו מזהה אותו. הצלמים אינם מתנפלים עליו ונערות אינן פוצחות בצריחות.

בת טאהיטי בגירסה החדשה של "הבאונטי" בימוי אינו עניין לגאונים

אנתוני הופקינס כקפטן בליי בחוליווד כולם מטורפים

היו מפטרים אותם מייד. בכל פעם שאינם יודעים איך להמשיך בעבודה, הם שולחים את הצוות לאכול צהריים. הייתי פונה אליו ושואל אותו מה עליי לעשות והוא היה משיב בשאלה: אינני יודע, מה אתה מציע? מיותר לומר, שהעבודה על איש הפיל היתה עבורי חוויה בלתי נעימה לחלוטין. איני נוהג בדרך כלל להשמיץ את האנשים שעימם שיתפתי פעולה, אבל אני חייב לומר שבמיקרה הזה, החוויה היתה כאמת קשה. לינץ' הוא אחד מאותם אנשים שאין לו כל תיקשורת עם הסביבה. הוא ללא ספק כישרוני, אבל אם הוא רוצה להשיג תוצאות מן הצוות שלי, הוא צריך ללמוד כיצד למסור את כוונותיו לצוות הזה. איך מתאים עצמו שחקן תיאטרון לקול-נועי?

ראשית, משתמשים בכלים שרוכשים בתיאטרון: מישמעת, למשל. חוץ מזה, למדתי הרבה מאוד מן האנשים שלצידם הופעתי, כמו קאתרין הפברון או פיטר או'טול. אני זוכר שכאשר הגעתי לבימת-הצילומים של אריה בחורף, אחרי שהופעתי באותו התפקיד על הבימה, הדבר הראשון שאמרה לי הפברון היה: "עשה פחות!" מובן שזה לא מתאים לכל הזרמנות, צריך להשתמש באינטואיציה. אבל כאשר רואים בסרטים אנשים כמו בט דיוויס, האמפרי בוגארט, ז'אן גאבן, לומרים מהם את המיקצוע. חוץ מזה, צריך להשתחרר מן הפחד שיש לרבים מפני המצלמה.

מה בדעתך לעשות, אם תשוב לאנגליה? תיאטרון, הרבה תיאטרון. יש כמה מחזות גרמניים משנות העשרים והשלושים, מחזות ספרדיים קלאסיים של קאלדרון ולופה רהוגה, מחזות של שניצלר, טראגדיות יווניות. מחזות מודרניים?

איני חסיד גדול שלהם. מחזה אחד או שניים של בקט, או פינר, שבכמה ממחזותיו כבר הופעתי. כל היתר נראה לי זבל מסוגנן, אנשים שהולכים לראות מחזה של אראבל ומתפעלים ממנו, מוכיחים לי ביקור שערבתי פעם באחד המוסיאונים של לונדון, שם היתה תערוכה של ציורי פיקאסו. הכל התפעלו ואיש לא ידע מדוע. אבל אין מה לעשות. ככה זה בעסקי השעשועים. אם אתה חוזר ואומר מספיק פעמים שדבר כלשהו גאוני, בסופו של דבר יסכימו איתך כולם. **עזרה סינררי**

סבלנות אליהם. נכון, פגשתי גם שחקנים מטומים, גם אני התנהגתי לעיתים כך. אבל בסך הכל, אני אוהב את המיקצוע הזה, ואוהב לראות כל אחד עושה את עבודתו כמו שצריך. לדעתי, בימיו אינו עניין לגאונים, צריך רק הגיון בריא. מספרים לי שקפולה עושה עכשיו סרט שיעלה 65 מיליון רולר (מועדון הכותנה) והוא מצלם כבר שנה. בתנאים כאלה לא צריך

קבולונל פרוט ב"גשר רחוק מדי" אוהב את המיקצוע

להיות גאון כדי שהסרט ייצא טוב. ואולי רווקא כזו?

מה אתה דורש מבימאי?

אני מבקש שיידע מה הוא דורש ממני ויאמר לי זאת בצורה ברורה. כדויק כפי שאני חייב ללמוד את התפקיד שלי היטב ולרדת אותו כאשר אני מגיע לעבודה. כך גם הבימאי צריך לדעת מה הוא עומד לעשות עימי. כל מיני "גאונים" לכאורה, כמו דיוויד לינץ' (בימאי איש הפיל) מתנהגים כדויק להיפך. אילו היו שחקנים,

בבית, לטפל בנז, לקרוא ספרים, לשמוע מוסיקה. פשוט, ליהנות מן החיים ולהתעלם מן הסביבה. אין דרך אחרת, שם כולם באמת מטורפים. אני זוכר מסיבה לפני כשנתיים, זמן קצר לפני חלוקת פירסי האוסקר, הכל התוכחו מי יזכה הפעם. לתומי, שאלתי מי וזה לפני שנה, ואיש לא יכול היה להיזכר בוזה המאושר לשעבר. אז מה שווה כל הפרס הזה? חייתי שם — אני עומד לשוב לאנגליה בקרוב — משום ששם היתה עבודתי. הופעתי בכמה סרטים איומים כמו מישחקי אוגות עם בו דרק ושרלי מקלין, בכמה סרטים טובים, כמו אריה בחורף ואיש הפיל. עכשיו עייפתי קצת מכל זה.

שחקנים רבים שולחים ידם לאחרונה בבימיו. מה איתך? לי מתחשק לביים רק כאשר אני עובד עם בימאי גרוע. בכל מיקרה, עלי לומר, איני מקדיש תשומת-לב רבה לבימאים. אני מעריך אותם אבל איני מקשיב להם. ליתר דיוק: אם הם טובים והם מביאים להצגה או לסרט רעיונות טובים משלי, אני מאמץ אותם. אבל אם הם מתחילים לשחק איתי מישחקים, לצעוק או להשתולל, אני מעדיף לקום וללכת. פגשתי יותר מדי שוטים במיקצוע הזה, אין לי

אף על פי כן. זה האיש שגילם כמעט את כל התפקידים המובחרים של התיאטרון הקלאסי. על הבימות המפורסמות ביותר בעולם. עשר שנים הוא חי בחוליווד, ושם הופקדו בידיו תפקידים מכל הסוגים. החל מגיבור של סירטי פעולה ועד למחזות מצולמים לקולנוע או לסטוויזיה. בעיני רבים הוא נחשב. שחקן של שחקנים. אחד שרק בעלי-מקצוע יודעים להעריך את כישרונו במלוא מובן המילה. ומדרך הטבע, כאשר משוחחים עימו, אי-אפשר שלא להתחיל בזהותו כשחקן.

כאשר למדתי מישחק, לפני יותר מ-20 שנה, הייתי תחת השפעת האסכולה של סטאניס לאבסקי ושל אולפן השחקנים האמריקאי. ניתחתי כל תפקיד, רשמתי לי הערות מפורטות על כל דמות, רציתי שהכל יהיה אמיתי, אמין. אבל בסופו של דבר כל המתח הפנימי הזה, כל הריכוז הקיצוני הזה בעצמך — זה מתחיל להיות משעמם, וזה מה שקורה לשחקנים אמריקאיים רבים, גם הנפלאים שבהם. עד שיום בהיר אחד, הזמנתי לגלם את התפקיד הראשי במחזה אקווס בניו-יורק, והבימאי הבריטי שהעלה את ההצגה אמר לי: "עזוב את השטויות, תלמד את הטכסט! מדוע